

Dopisi.

Dobri učenki v spomin.

Minulo je že nekaj tednov, odkar so te položili v hladno gomilo. V torek dne 23. decembra si bila še v šoli. Pač nisem mislila, da bi bilo to zadnjič. V sredo se je na Lesnem brdu oglasil zvon tako žalostno in milo. Po vasi se je hipno raznesla vest, da si umrla ti. Skoro neverjetna se mi je zdela ta novica in silno me je pretresla. Kdo bi si mislil kaj takega, da te baš na Sveti večer ljubi Jezus pokliče k sebi. Pohitela sem k tebi, da te zadnjič vidim. Ležala si na mrtvaškem odru, belo oblečena in mirtin venec je krasil tvojo plavolaso glavico. Okrog usten ti je igral lahen nasmeh. Okoli tebe pa so gorele visoke voščene sveče ter razširjale po sobi mrtvaški duh.

Na sv. Štefana dan so te nesli k večnemu počitku. Solnce je plavalo nad širno sneženo planjavo in njega žarki so božali tudi tvojo krsto. Šli smo za teboj in vsi pot smo molili sv. rožni venec. Ko smo prišli na pokopališče, so te spustili v jamo in te zagrebli. Marsikomu se je utrnila solza v očesu.

In ti! V nebesih pri ljubem Bogu in premili materi Mariji uživaj srečno novo leto, ker ga na tem svetu nisi čakala.

Blagor tebi!

Rus Marija,
učenka na Drenovem griču.

Spodnja Šiška: Marijin vrtec.

Ni še dolgo, odkar je začel zvoniti Marijin zvonček, a že je privabil s svojim milim glasom tudi v Spodnji Šiški mnogo za Marijo vnetih dečkov in deklic v Marijin vrtec. Začelo se je med njimi nekako skušanje, kdo da bode prvi vpisan. Ko se jih je nepričakovano veliko — 92 deklic in 70 dečkov — iz višjih razredov zapisalo, tedaj kar niso nehali povpraševati gospoda kateheta, kdaj bo prišel oni srečni trenutek, da se slovesno posvete Mariji. Težko pričakovani dan se je približal.

Bilo je lansko leto 15. novembra, predvečer zaželjenega dneva. Akoravno je celi dan zelo deževalo in

je bila pot silno slaba, vendar so prihiteli proti večeru, kakor hrabri vojaki, ki jih ne straši grdo vreme, vsi, ki so se prej zglasili, v župnijsko Marijino cerkev v Ljubljano, da si očistijo svoja srca v sveti spovedi in se tako drugi dan z Jezusom združeni izročijo v varstvo nebeški materi Mariji. Dne 16. novembra zjutraj ob 7. uri pa so se zbrali vsi v za to prav posebno lepo okrašeni in razsvetljeni spodnješišenski cerkvi pod nadzorstvom gospodov katehetov, gospodov učiteljev in gospodičen učiteljic. Na dano znamenje zadone orgle in na koru zapoje deklice pesem: »Ti, o Marija, naša kraljica«. Po kratkem nagovoru o sreči Marijinega otroka v življenju, v smrti in po smrti so na vprašanje duhovnikovo: »Ali boste ljubili Marijo? Ali ji boste zvesti ostali do smrti? Ali se boste Marije kdaj sramovali?« — enoglasno in tako odločno in pretresljivo odgovorili: »Bomo,« — »Nikoli,« — da je do solz ganilo starše, učiteljstvo in druge navzoče vernike. Nato je bil slovesni sprejem. Vsak je prejel svetinjo z opominom: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo!« Med sveto mašo, med katero so pele šolske deklice, so vsi prejeli sveto obhajilo.

Popoldne pa so se še enkrat zbrali vneti Marijini otroci v cerkvi pri Marijinem oltarju ter slovesno zapeli lavretanske litanije. Po prejetem blagoslovu z Najsvejšim so šli v šolo, kjer jih je prekrasna igra: »Marijina hči pred nebeškimi vrati«, še bolj potrdila v sklepah, ki so jih naredili dopoldne ter jih še bolj navdušila za Marijino češčenje.

•Bog daj, da bi v tem Marijinem vrtcu zraslo mnogo cvetlic, katerih ne bi nikdar pomorila slana pohujšanja

